

KINH
A NAN VẤN PHẬT
SỰ CÁT HUNG

Việt dịch: Thích Hồng Nhơn

KINH A NAN VẤN PHẬT SỰ CÁT HUNG

Thời hậu Hán, Sa Môn An Thế Cao đ ch.

A Nan bạch Phật:

Bạch Đức Thế Tôn, có người ở đời phụng thờ Phật được giàu sang, gia đình đầm ấm, cũng có người phụng thờ Phật mà bị nghèo nàn, gia đình ly tán, vì sao có những việc không đồng như thế?

Phật bảo:

Này A Nan! Có người phụng thờ Phật theo bậc Minh Sư thọ giới, chuyên tin không phạm, tinh tấn vâng làm, không mất giới đã thọ, cúng dường hình tượng, ngày đêm lễ bái, cung kính đốt đèn dâng hương, không trái lời dạy của Phật, trai giới nghiêm minh, trong tâm vui vẻ, thường được Chư Thiên, Thiên thần ủng hộ, làm cho gia đình đầm ấm tăng lên gấp bội, vì Thiên Long, Quỷ thần, nhân dân đều cung kính, sau này sẽ đắc đạo, những thiện nam và thiện nữ chân thật này là đệ tử Phật.

Có người phụng thờ Phật, không gặp thầy tốt, không gặp Kinh Điển, thọ giới qua loa, chỉ có tên giới, chẳng tin giới luật, làm điều phạm giới, có lúc tin, có lúc chẳng tin, tâm ý do dự, đã không đốt hương, đốt đèn lễ bái, thường có lòng hồ nghi, lòng

sân hận chửi mắng, ác khẩu chê mắng người hiền, không ăn sáu ngày trai, sát sanh hại mạng, không kính Kinh Phật để chỗ hòm rương đựng y phục dơ bẩn, hoặc để trên giường vợ con, chỗ nơi bất tịnh, hoặc treo trên vách, trên cửa không có chỗ có nơi, chẳng có lòng cung kính, giống như sách thô tục không khác. Nếu khi có tật bệnh, hồ nghi không tin Phật lại mời thầy pháp, thầy bùa hỏi han, cúng kiến, thờ cúng tà thần. Vì thế, Chư Thiên Thần lánh xa, không có Thiên Thần ủng hộ, yêu nữ mỗi ngày thêm nhiều, ác quỷ vào nhà làm cho gia đình xào xáo. Vì chỗ hướng đến bất thiện, đều từ đời trước tạo ác nghiệp mà đến, hiện đời là người có tội, không phải là đệ tử của Phật, khi chết bị rơi vào trong địa ngục chịu khổ do tạo tội mà ra, hiện đời chịu những sầu khổ, đời sau phải chịu tai ương, chết rồi vào trong đường ác, luân hồi chịu khổ, không thể nói hết. Đều do chứa nhóm những hạnh chẳng lành. Người ngu mờ mịt không biết nhân duyên đã tạo đời trước, nguồn gốc từ đâu, nói lời than oán, ghét cả Trời đất, trách cả Thánh Nhân.

Người đời bị mê hoặc, không thông nhân quả ba đời, tâm không định chắc, tới lui không hợp lý, cô phụ ân Phật, sanh tâm phản phúc, lăn vào ba đường ác, chỗ kiến giải luôn bị trói buộc tự tạo họa phúc. Nếu người biết rõ nhân duyên, gieo trồng

giống thiện, phải biết thập ác là oan gia, thập thiện là thân hữu, thần an được đạo đều từ việc lành mà sanh ra. Người làm lành như có giáp sắt không sợ đao binh, việc lành như thuyền to có thể qua sông, gây được niềm tin, cả nhà an vui, phước báo tự nhiên từ việc thiện mà đến không có vị thần nào cho ta. Phật bảo A Nan thiện ác theo người như bóng theo hình mà không bao giờ xa lìa, những việc tội phước cũng đều như vậy, đừng có hồ nghi. Tội phước rõ ràng tin chắc đừng mê trọn đời an ổn, Phật không dối người. Phật trong đời khó gặp, Kinh Pháp khó nghe, ông đời trước có phước, gần Phật nghe pháp nên đem lời nói của ta truyền lại đời sau. A Nan nghe lời dạy quyết tâm vâng làm.

A Nan lại bạch Phật:

Bạch Đức Thế Tôn: Ở đời có người không tự tay mình giết, nếu không tự tay mình giết là không có tội phải không?

Phật dạy:

Này A Nan, bảo người ta sát sanh còn nặng hơn tự tay mình giết. Vì sao? Vì mình bảo người dưới tay như nô tì, kẻ ngu khờ không biết thế nào là tội phước. Hoặc có kẻ bị huyện quan, ép buộc phải giết, không phải ý mình muốn giết. Tuy mắc tội giết nhưng sự và ý chẳng đồng, nặng nhẹ có sai khác. Bảo người giết

là người biết mà cố phạm, tâm thường ôm áp việc ác, mượn tay người giết kẻ khác, không có lòng từ, dối trá Tam Bảo, cô phụ với thầy, hại mạng thương tổn chúng sanh, tội đó rất lớn, oan gia vay trả, đòi đòi chịu tai ương, không có ngày chấm dứt. Hiện đời chẳng yên, luôn gặp hung hiểm, chết vào địa ngục không còn hình người, phải đọa vào súc sanh, để người làm thịt, ba đường tám nạn trải qua muôn ức kiếp, đem thịt mình cho người ăn, chưa từng thôi dứt, đều do đời trước khi được làm người, sống vô đạo, ám hại chúng sanh, đời oan gia theo đuổi phải chịu trả báo, tội nặng vô cùng.

A Nan lại bạch Phật:

Bạch Đức Thế Tôn, người đời và các đệ tử có ác ý thường hướng về các thầy và những người có đạo đức nói xấu, tội ấy thế nào?

Phật bảo này A Nan, phàm là con người, phải ưa thích những người làm việc thiện, không được có tâm ganh ghét. Người có ác ý nói xấu người đạo đức và bậc Chân Sư, cũng như hướng về Phật nói xấu không khác. Thà lấy vạn mũi tên tự bắn vào mình không nên có lời ác chê Phật.

Phật bảo này A Nan, người bị tên bắn vào mình có đau không?

A Nan thưa: Bạch Thế Tôn, rất đau!

Phật dạy: Người có ác ý nói xấu người có đạo đức, là bậc Thầy chân chính, cũng như người tự bắn hàng vạn mũi tên vào mình. Phải xem các bậc ấy như Phật không được khinh mạn ghen ghét. Thấy người làm lành sanh lòng vui mừng, cung kính người, có giới đức thì cảm động đến Chư Thiên, Thiên Long Quỷ thần đều kính trọng. Thà gieo mình vào lửa, dùng dao bén cắt thịt mình, cần thận đừng ganh ghét với người thiện và bậc Chân Sư!

A Nan lại bạch Phật:

Bạch Thế Tôn, người làm thầy có thể quở trách đệ tử không theo ý mình, lấy tội nhỏ biến thành tội lớn, không có tội gì phải không?

Phật dạy: Không nên, không nên, nghĩa cảm của thầy và trò là nghĩa cảm tự nhiên, phải hỏi han lẫn nhau, xem người kia như mình, bỏ đi phải dùng lý, dạy đó phải dùng đạo, mình đã không muốn, chớ đưa cho người, tôn trọng luật lệ, không gây oan gia kiện tụng. Đệ tử đối với Thầy cũng vậy, hai nghĩa chân

thành, Thầy phải giữ đúng bốn phận Thầy, đệ tử phải đúng là đệ tử, không nên bài bác, ngậm oán nuốt hờn, xé nhỏ thành to, lại tự đốt mình. Phàm là đệ tử phải hết lòng hiếu thuận với Chân Sư, không được có ác ý hướng về Chân Sư. Nếu có ác ý hướng về Thầy như ác ý hướng về Phật, Pháp, Tăng và cha mẹ không khác, đất không thể chở, Trời không thể che.

Quán sát vào thời mạt pháp, nhiều người làm ác, không trung không hiếu, không có nhân nghĩa, không thuận theo đạo làm người. Ở đời ma, trong bốn số Tỳ Kheo chỉ nhớ cái xấu của người, không dùng cái xấu của mình, ganh tị người hiền, ghen ghét kẻ hiền, đã tự mình không làm việc tốt lại theo phá hoại người, dứt hết ý đạo, làm cho việc thiện họ không thành công. Dù là xuất gia họ tham dục việc đời, cầu nhiều nghiệp lợi, chứa của Tam Bảo tự tiêu xài, nhiều tiền ít đạo, chết bị đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh. Người ở trong thời ma cần phải nhớ ơn Phật, phải trì Kinh Giới, đạo đức phải học, Kinh phải đọc tụng, việc thiện phải làm, thi ân bố đức, cứu giúp người nghèo khổ, làm cho mọi người thoát khỏi sanh tử. Thấy người hiền đừng kiêu mạn, thấy việc lành chớ chê, trái pháp, trái lý tội đó rất lớn. Tội phước báo ứng nhân quả rõ ràng cần phải cẩn thận!

A Nan lại bạch Phật:

Bạch Đức Thế Tôn, đệ tử trong thời Mạt pháp, chạy theo nhân duyên không tròn đạo nhân, luận tội báo đó như thế nào?

Phật dạy: Thời Mạt pháp có người thọ giới cấm của Phật, thật tin vâng làm, hiếu thuận cha mẹ, kính Quy Tam Bảo, dưỡng nuôi cha mẹ, làm tội tận trung, trong ngoài đều thiện, tâm miên tương ứng, gọi là được việc thế gian mà chưa được ý của thế gian.

A Nan thưa:

Bạch thế Tôn! Thế nào là việc thế gian mà chưa được ý của thế gian.

Phật dạy: Phàm là đệ tử Phật có thể buôn bán, kinh doanh sự nghiệp nhưng làm ăn phải thật thà, cân bằng đo đủ, không dối gạt người, thi hành hợp lý, không trái với lý tự nhiên của Thần Minh. Cái việc tang tế hôn nhơn, dời chỗ là việc thế gian; còn ý thế gian, là đệ tử Phật không được bói toán, không tôn sùng bùa chú, ếm đối, cầu con cúng tế, không được chọn ngày tốt, giờ tốt. Phàm người đệ tử thọ ngũ giới của Phật được gọi là người phước đức, có làm việc gì phải kính cáo Tam Bảo. Phật là đấng huyền thông, không có một việc nhỏ nào mà không biết. Người có giới đức Chư Thiện Thần ủng hộ rất mạnh, Thiên Long Quỷ thần

không có loài nào mà không kính phục. Người thọ giới Phật, mọi loài đều tôn quý không có chỗ nào người ấy đến mà không tốt, đâu vì bị hủ ký không tốt mà cho bất thiện ư!

Đạo bao hàm cả Trời đất, người không hiểu đạo tự mình gây việc ngăn ngại, họ đâu biết rằng việc thiện ác tốt, xấu, đều do tâm mình tạo họa phước, bởi người làm, như bóng theo hình, như vang hợp tiếng. Công đức cùng giới hạnh hợp với tự nhiên, Chư Thiên ủng hộ, nguyện không trái ý, cảm động 10 phương, đức cao vời vợi, Chư Thánh đều ngợi khen, không thể nghĩ bàn. Kẻ trí sĩ hiểu rõ số mạng mình, trọn đời không theo việc tà, giữ đúng lời Phật dạy, có thể được đạo, độ đời.

A Nan nghe Phật nói rồi, sửa áo Cà sa đầu mặt đánh lễ: Bạch Đức Thế Tôn, chúng con có phước lành, được gặp Thế Tôn, lòng từ rộng lớn, thương xót tất cả, vì họ làm phước điền đó, cho thoát khổ.

Phật nói: Đúng vậy A Nan, trong thời mạt pháp, người tin thì ít, làm nhiều việc ác, chúng sanh gian trá, thật là đau xót, nếu có người tin thì cõi đời đâu có tệ ác như vậy.

A Nan thưa:

Bạch Đức Thế Tôn, sau khi Phật diệt độ, Kinh Pháp tuy còn mà không có người tin, lần hồi bị suy diệt thật là đau xót! Chúng sanh biết nương cậy vào đâu? Cúi xin Đức Thế Tôn vì chúng sanh phàm phu ngu tối mà chưa vội nhập Niết Bàn. A Nan muốn xin Phật ở lại thế gian nên có bài.

Tụng:

Phật vì cứu ba cõi
Ân rộng tạo thuyền từ
Nguyện độ tất cả chúng
Xin đừng vội Niết Bàn.

Người gặp Pháp cũng khó
Mù mờ chẳng biết chơn
Đau buồn vì không biết
Tội cao tựa núi non.

Người có phước gặp Pháp
Có một vài người tin
Kinh Pháp được lưu truyền
Mới có chỗ cậy nhờ.

Ân Phật rất cao thâm
Tội vì chúng sanh tạo
Trông Pháp vang Đại Thiên
Vì sao chẳng chịu nghe.

Đời trước nhiều người ác
Tự mình đọa điên đảo
Chê bai các bậc Thánh
Tà mị phá chánh chơn.

Chẳng tin đời có Phật
Cho Phật không chánh đạo
Người ấy tự mê lầm
Tự tạo các gốc tội.

Mạng chung vào địa ngục
Đao kiếm đâm chém thân
Quý dữ ưa giết hại
Vạc than khổ chẳng cùng.

Dâm dật ôm cột đồng
Lửa lớn đốt nát thân
Chê bai hàng Cao Sĩ
Kềm sắt nhổ lưỡi người.

Rượu say mất lễ tiết
Mê hoặc phạm nhân luân
Chết rơi vào địa ngục
Đồng sôi rót vào mồm.

Thường gặp các nguy ách
Đau khổ khó hết lời
Nếu sanh lại làm người
Hàng bần cùng hạ tiện.

Không sát được trường thọ
Không bệnh luôn khỏe mạnh
Không trộm sau giàu to
Tiền của thường dư dả.

Không dâm, hương thanh tịnh
Thân thể hằng thơm tho
Thân quang luôn hiển lộ
Cao là bậc Đại Vương.

Chí thành chẳng dối trá
Vì người nên vâng làm
Rõ ràng không nhầm lẫn
Đức Huệ đáng tôn kính.

Ngũ phước vượt tất cả
Người Trời đồng cậy nhờ
Sanh ra muôn ức bội
Chơn lý thật rõ ràng.

Mạt thế những người ác
Chẳng tin nhiều hồ nghi
Ngu si chẳng biết Đạo
Tội nặng vào U minh.

Trái Thánh phá Chánh Giác
Chết đọa vào thành sắt
Thần thức nhốt trong ấy
Trên đầu đội bánh xe.

Cầu chết không chết được
Giây lát lại biến hình
Mâu giáo luôn cắt xé
Thân thể nát tan thành.

Vì sao bị như vậy
Trái Chánh, tin quý thần
Ưu bùa chú bói toán
Giết hại không lòng nhân.

Chết đọa mười tám chỗ
Trải qua ngục tối tăm
Tám nạn cứ vây quanh
Được thân người rất khó.

Nếu khi được làm người
Ngu khờ không nghĩa lý
Dui điếc chẳng thấy nghe
Câm ngọng không lời nói.

Mù mờ không hiểu việc
Tội ác cứ bao vây
Lần lượt phải gánh chịu
Cầm thú lục súc hình.

Bị người lóc xương thịt
Lột da và chặt đầu
Để trả oan gia trước
Lấy thịt cho người dùng.

Không đạo đọa ác đạo
Cầu thoát khó vô cùng
Thân người rất khó được
Kinh Phật khó được nghe.

Thế Tôn vì cứu giúp
Ba cõi đều nhờ ơn
Rưới khắp Pháp Cam Lô
Cho mọi người phụng hành.

Phật đã được trí huệ
Thương nhớ chúng làm mê
Mở bày đạo thẳng tắt
Người gặp sẽ dứt khổ.

Người phước tâm hướng thượng
Thấy chắc học vô sanh
Tự về ruộng lúa tốt
Gieo giống dứt tử sanh.

Ân lớn chẳng qua Phật
Giúp đời chuyển pháp luân
Nguyện cho tất cả người
Được hưởng nước Cam Lô.

Thuyền Huệ đến bờ kia
Khánh Pháp dẫn Đại Thiên
Người, ta không sai khác
Phật chơn nguyện Vô Thượng.

A Nan tụng bài ấy rồi, đại chúng trong Hội thời tin hiểu, đều phát khởi Đạo Vô Thượng Chánh Chơn. Chư Tăng phát khởi ý cam lồ rộng lớn, hương xông ba ngàn thế giới từ đây mà được độ, khai mở con đường đạo, vì chúng sanh mà làm cầu bè, Quốc Vương thần dân, Thiên Long, quỷ Thần nghe Kinh đều hoan hỷ đầu lễ chân Phật và lễ A Nan, thọ giáo pháp rồi lui ra.